

[Christmas Møller.]

Tvivl om, at den Dag vil komme, da Vælgerne her i Landet vil se, at skal der overhovedet være Mening i den lige og almindelige Valgret og det parlamentariske System, da skal en Valgdags Løfter ogsaa forpligte og forpligte stærkt. Vi gik jo i de Dage af Januar, saaledes som det offentligt er blevet meddelt, til Regeringen og sagde til den: den Politik, som Regeringen i ganske særlig Grad er gaaet ind for, nemlig Kronepolitikken, er klart for alle nu i Fare; Krigen mellem Arbejdere og Arbejdsgivere kan bringe dette Spørgsmaal i Fare; det, det gælder om, maa være at finde frem til en saadan Ordning, at der kan komme en Forhandling i Gang mellem Arbejdere og Arbejdsgivere om Lønnedsættelse, fordi en saadan Forhandling er nødvendig. Regeringen erkendte i Virkeligheden gennem sin egen Kronepolitik og Kronens Nedskæring, at dette var nødvendigt, men den vilde ikke gaa den rimelige og rigtige Vej, som det havde været at skabe ændrede Forligsmandsregler, saaledes at Forligsmanden kunde have grebet ind og søgt at komme til Vejs Ende med Forhandlingerne mellem Arbejdere og Arbejdsgivere. En saadan Ordning vilde for hele det økonomiske Liv i Danmark have betydet langt, langt mere end de Kriseforanstaltninger, som er blevet gennemført i de sidste Maaneder, og en saadan Ordning vilde have kunnet pege videre frem til Besparelser i den offentlige Økonomi, som vi før eller senere maa komme til.

Ja, vi tog altsaa fejl af Partiet Venstre og dets Villie til Tilpasning, thi det er kun en Villie, Partiet Venstre har, naar der ikke er nogen som helst Mulighed for at sætte den igennem. Vi tog fejl ogsaa af Regeringen med Hensyn til de Valgløfter, den havde givet; thi de to Poler, hvorom Kriseforliget drejer sig, er jo Lockoutloven til den ene Side og Kronesækningen til den anden. Derfor har det da ogsaa været fuldkommen klart, at naar dette var Grundlaget, naar dette var Udgangspunktet for hele Kriseforliget, saa var der for os ingen Mulighed for at være med i fortrolige Forhandlinger med de Partier, som havde støttet dette Forlig. Vi ønskede det ikke, og vi svarede derfor ogsaa, som man vil vide, konsekvent nej paa de Indbydelser, som var udsendt til os.

Men saa Kriseforliget. Man taler allerede i Dag i den dertil indrettede Presse om, at Kriseforliget har bragt meget betydelig Hjælp; men jeg tror, det vilde være rimeligt og naturligt, om vi bad Regeringen og Tilhængerne af det — jeg ved knap, om

jeg kan indrubricere det ærede Medlem Hr. Krag mere her, for han talte ikke om det, det var ikke nødvendigt, sagde han, det ærede Medlem Hr. Olufson havde gjort det tilstrækkeligt — om at paavise dette. Jeg havde nu mere Indtrykket af, at det ærede Medlem Hr. Krag havde den Opfattelse, at nu maatte vi helst hurtigst muligt glemme det, for han sagde i Slutningen af sin Tale, at hvis Regeringen vilde ind paa en lignende Politik som den, den havde ført i de sidste 4 Maaneder, skulde han sandelig ikke være med mere. Men nu Kriseforliget, om hvilket man siger, at det har bragt en betydelig Hjælp — ja, til Dato er det dog saa at sige kun Kronesækningen, der har hjulpet, Sækningen fra 20 Kr. til 22½ for et Pund Sterling. Men hvis der er nogen Mening i Kriseforliget, hvis der er en økonomisk Mening i det, hvis der virkelig er den konstruktive økonomiske Plan i det, som Tiden kræver, saa kan Meningen i Kriseforliget kun være en eneste Ting, nemlig at det kræver Inflationen indført i Landet. Gør man Kriseforliget op, er det naturligvis overordentlig vanskeligt at pege paa, at det er et klart Udtryk herfor. Kronesækningen er det jo i nogen Grad. Krisefonden er det ogsaa. Storfinansiering af kommunalt og kooperativt Byggeri, Støtte til vanskeligt stillede Kommuner og en Række andre Foranstaltninger er naturligvis Udtryk for en inflatorisk Politik. Men kommer man saa til andre Sider af Kriseforliget, f. Eks. dets Skattepolitik, dets Beskatning af Formuen, af Indkomsten, ja, saa er det fuldkommen klart lige det modsatte. Man kan ogsaa sige det paa den Maade, at hvis der er en Tanke, en Idé i Kriseforliget, maa det være Inflationen. Hvor langt Regeringen nu vil gaa paa dette Omraade, er meget vanskeligt at sige. Det kommer navnlig an paa, hvorledes Krisefonden administreres.

Der kunde jo i Dag ogsaa være Grund til at minde om, at den fremragende engelske Nationaløkonom, tidligere Finansminister, nuværende Viscount Snowden nylig i et Blad har skrevet en Artikel, hvoraf jeg beder den højtærede Formand om Tilladelse til et kort Citat. Han siger:

„Der er en virkelig Fare, og de Forenede Staters Indrepolitik støtter i Øjeblikket Frygten derfor; nemlig at nogle Lande for at finde en let Vej ud af deres Vanskeligheder skal slaas ind paa en usund Pengepolitik. Inflation er altid en Fristelse for et Land, der er i Vanskeligheder. Den kan for en Tid give det Udseende af, at Velstanden er ved at blomstre op igen;